

spáchán a v případě tomto i soud, kterýž byl rozsudek vynesl a přiveden buď podstatný obsah rozsudku.

Úřad, kterýž byl za vydání žádán, má učiniti opatření podle zákonů zemských potřebná, aby se žádost zkoušela a odpověď na ni dala, a když bylo vydání povoleno, vydán býti má obviněný v místě pomezním, toho místa, kde zatčen byl, nejbližším, v kterém se nalézá úřad příslušný, aby ho přejal.

Článek 5. Bylo-li za vydání žádáno od více států, vydá se obviněný tomu státu, kterýž nejdříve žádal.

Článek 6. Výlohy za polapení a za výživu osoby zatčené, jakož i za dopravění věci zároveň odevzdaných, nahradí soud, který za vydání žádal, státu vydávajícímu ode dne zatčení, v případnostech, v čl. 1., č. 3. dotčených ale od toho dne, kteréhož osoba ta byla obvinění sprostěna, nebo když vazbu trestní i vězení dokončila, až do toho dne, kterého byla vydána, tento počítajíc; výlohy tyto nahradí se ihned, jakmile se pošle specifikace jich soudu, který za vydání žádal.

Článek 7. Dopravovati osoby takové, které ze zemí spolku německého nebo i z jiných zemí mají býti vydány, povoluje se v těch zemích spolkových, kterýmiň půjdou jako zeměmi mezitímními veskrz, bez přerážky; zbytek vztahují se na tuto povinnost k dopravování veskrz tytéž výjimky a tatáž obmezení, kteráž jsou ustanovena v článku 1., č. 1. až včetně do č. 3. strany povinnosti k vydávání jich.

Článek 8. Zatčené osoby buďtež na cestě do státu spolkového, jemuž se mají vydati, rovně tak stravovány, a s věcmi zároveň odevzdanými tak nakládáno, jakož to v příčině vlastních poddaných v těch zemích předešlo, které takové osoby vydávají, nebo skrze které se dopravují; a totáž platí i o náhradě, která se za to dáti má.

Článek 9. Úřad, který osoby takové vydává, má výkaz dopravovací vyhotoviti a jej zároveň se zatčeným odevzdati. Státové, skrze které transport jde, mají útraty v jejich zemi vzešlé zálohou zapraviti, dále je na výkazu dopravovacím kvitovati, a nejbližšímu státu je v účet přivesti, kterýžto vydávaje osoby i věci tomu úřadu, kterýž za vydání žádal, úplnou náhradu od něho obdrží.

Článek 10. Umluvením výše položeným zrušují se smlouvy vydavací mezi jednotlivými státy německými učiněné potud, pokud v sobě obsahují ustanovení nějaké, kteréžby povinností vzájemným, v tomto umluvení založeným, bylo na odpor, anebo by snad zavíralo v sobě nějaká zvláštní umluvení o vydávání osob a zapravování útrat za to.

Co se týče smluv vydavacích, se státy zahraničnými uzavřených, bude se k tomu přihlížeti, aby byly obnoveny tak, jak se s obsahem umluvení tohoto srovnává.

Článek 11. Na vojvodství Limburské toto usnešení spolku se nevztahuje.